

Rozhovor redaktorov Konzervatívneho denníka Postoj so saleziánkou a youtuberkou Lamiyou Jalilovou o jej duchovnom povolání, videách aj mladej generácii TikToku.

Saleziánka Lamiya Jalilova (29) pochádza z Azerbajdžanu, na Slovensku žije už desať rokov. Na sociálnych sieťach je fenoménom, jej videá na TikToku, YouTube či Instagrame sledujú desaťtisíce ľudí. V rozhovore približuje, ako sa rodilo jej duchovné povolanie. Vysvetľuje, na čo sa ju mladí na internete najviac pýtajú, čo ju vie naštváť, a tiež prezrádza, aké má s videami ďalšie plány.

Začiatkom roka ste absolvovali intenzívne mediálne kolečko od webových portálov až po Teleráno. Aká to bola skúsenosť pre rehoľnú sestru?

Stále je to zaujímavá skúsenosť, lebo záujem médií nepoľavil. Pravdupovediac, nečakala som, že ma zavolajú do telky. Musela som sa naučiť reagovať na rôzne otázky a to ma posunulo. Našťastie, niektorí blízki mi vedeli poradiť, takže som v tom nebola sama.

Stalo sa, že vás niektoré otázky zaskočili alebo ste na ne nechceli odpovedať?

Ani nie. Ja sa bežne nepripravujem na rozhovory, aby to bolo z mojej strany autentické. Ani teraz som nevyužila vašu ponuku, aby ste mi dopredu poslali témy rozhovoru. Pripravovala som sa jedine na Markízu, lebo ma upozorňovali, že tam bude veľmi málo času. Aby sa nestalo, že to ubehne a zistím, že som nič nepovedala. Ale pripravovala som sa zbytočne, lebo sa ma spýtali asi len jednu otázku z tých, čo som čakala. *(Smiech.)*

Rehoľné sestry nechodia do Markízy bežne, aké to bolo?

Mala som pred tým rešpekt, nevedela som, do čoho idem. Ide to naživo, čo je iná situácia, ako keď točím vlastné video. Niektorí ma varovali - vieš, môžu ti tam dávať hocikaké otázky. Tí moderátori sú takí a takí... Ale hneď ako som tam prišla a zoznámili sme sa, mala som z nich veľmi dobrý pocit. Boli priateľskí, milí a dobre sme si pokecali. Nakoniec to teda dopadlo výborne.

Všimli sme si, že v prvých rozhovoroch ste na otázku o svojej rodnej krajine odpovedali vyhýbavo, že nechcete prezrádzať, odkiaľ ste, no potom v ďalších médiách sme sa to dozvedeli. Bol s tým nejaký problém?

Nie, nebol by problém ani skôr povedať, odkiaľ som. No spočiatku sa mi zdalo, že to v kontexte tých rozhovorov nie je podstatné a navyše, v tom čase som to ešte nemala zverejnené ani na sociálnych sieťach. Keď som však videla, že idem aj do vážnejších rozhovorov, tak som si povedala ok, už nebudem okolo toho šaškovať a poviem to.

Niečo vám pri tých rozhovoroch prekážalo?

Nerada porovnávam Slovensko a Azerbajdžan.

Prečo?

Žijem na Slovensku už desať rokov. Spočiatku som intenzívne vnímala, čo je tu iné oproti Azerbajdžanu, ale teraz, po toľkých rokoch sa mi Slovensko dostalo tak pod kožu, že už ani nevnímam, čo bolo predtým tam. Navyše, som už dosť dlho mimo Azerbajdžanu, takže ani nie je korektné, aby som sa vyjadrovala k situácii v rodnej krajine.

Kedy ste odišli?

V roku 2011, mala som 19 rokov. Bolo to super.

Odchod z domu bol super?

Vysvetlím. Ja som nechcela odchádzať, nemala som sen, že by som chcela raz odísť. A už vôbec nebolo v mojich predstavách nejaké Slovensko. Lenže ak som chcela ísť za svojím povolaním, bolo potrebné odísť. Samozrejme, pre mladého človeka je to dobrodružstvo, keď sa vyberie niekam v 19 rokoch, v tomto zmysle to bol super zážitok.

Na ceste vášho povolania vás ovplyvnili slovenskí saleziáni, ktorí pôsobia na misii v Baku. Akí boli?

Veľmi ľudskí, oslovil ma ich spôsob života. A pomohli mi v hľadaní povolania v tých prvých krokoch. Nebolo to pre mňa jednoduché, lebo v mojom svete existovali len saleziáni ako mužská rehoľa a potom sestry Matky Terezy ako rehoľníčky. Iné sestry v Azerbajdžane neboli.

Napriek tomu vás začal lákať zasvätený život...

Áno, lenže sestry Matky Terezy ma nepriťahovali. Hovorila som saleziánom, že aj cítim povolanie, ale že nie u sestier Matky Terezy. Oni na to - však to nie sú jediné rehoľníčky na svete. Lenže odkiaľ som to mala vedieť? Nakoniec u mňa vyhrali saleziánky.

Keďže ste nepoznali širokú škálu ženských reholí, aspoň môžete povedať, že ste si nevyberali rehoľu podľa farby habitu.

Tak to teda nie. Dokonca som si zo začiatku hovorila, že nechcem vôbec nosiť habit. Časom ma táto otázka prešla a riešila som ju najmenej zo všetkých vecí. A teraz sa lepšie cítim, keď mám habit. I keď my saleziánky môžeme nosiť aj civil.

Vaša rodina brala rozhodnutie stať sa rehoľníčkou ťažko. Je to tým, že nemáte súrodencov?

Aj tým, ale celkovo, pripadalo im to ako niečo neprirodené, zvláštne. Našu rodinu by som nepriradila k nejakým hlboko veriacim, do kostola síce zájdu, ale nie je to nič „fanatické“ – ako sa vyjadrovali o mne. (Úsmev.)

Svoje robilo aj to, že nezažili rehoľné sestry, bolo to pre nich sci-fi. A stále pre mnohých z našej rodiny je, hoci niektorí už boli za mnou na Slovensku.

Keď ste odchádzali na Slovensko, vedeli, do čoho idete?

Nie. So saleziánmi som mala dohodu, že zatiaľ to nebudeme nikomu hovoriť, lebo nevedeli, ako zareagujem, keď bližšie spoznám sestry saleziánky. Čiže aj kvôli istej slobode som sa rozhodla, že to rodine nepoviem, lebo sa mohlo pokojne stať, že si to o pár mesiacov rozmyslím a vrátim sa.

Čo ste teda rodičom pred odchodom povedali?

Oficiálny dôvod bol, že idem študovať - čo bola trochu hlúposť, lebo v tom čase som už v Baku študovala. Oni, samozrejme, nechápali, načo idem študovať na Slovensko. Učiť sa jazyk, ktorý človek v porovnaní napríklad s angličtinou až tak nevyužije. Vravela som im, že sa mi páči a podobne. Zrejme cítili, že je za tým niečo viac.

Čiže to bola z vašej strany taká zbožná pretváрка.

Hovorila som pravdu, išla som na Slovensko študovať. Nešla som hneď automaticky k sestrám. Takže som neklamala.

Prvú sestru saleziánku ste teda stretli až na Slovensku?

Áno, ale bolo to ešte pred spomínaným odchodom, v roku 2007. Saleziáni nás niektorých animátorov vzali za odmenu na slovenské stretnutie saleziánskej mládeže. Tam som prvý raz uvidela sestry. Moja reakcia bola: To čo je?! Utekali sme nadšení za každou sestrou a fotili sa. (*Smiech.*)

Čo ste študovali?

Telesnú výchovu. Na Slovensku som v tom plánovala pokračovať, ale nevyšlo to, lebo som chcela zostať v Trnave, a tak som išla študovať sociálnu pedagogiku a vychovávateľstvo.

Kedy ste začali reholnú formáciu?

Prišla som vo februári a bývala u sestier, aby som ich mohla spoznávať, pomáhala som im a učila sa slovenčinu. Vďaka ruštine, ktorú som už vedela, to išlo ľahšie. Po pol roku som išla na vysokú školu. Až v druhom ročníku som začala formáciu.

<https://www.facebook.com/Telerano/videos/197840825361915/>

Po akom čase prišiel ten moment, že reholné povolanie je to, čo naozaj chcete?

Ja som chcela začať formáciu hneď, ako som prišla do Trnavy. Ale bolo treba počkať, lebo som prišla v polovici roka, potom sa bolo treba učiť jazyk a samotné saleziánky chceli, aby som prvý ročník školy začala bez formácie, aby toho nebolo na mňa veľa. Ale hlásila som sa pravidelne, že chcem!

Čo vás najviac ťahalo?

Prístup sestier, život v komunite, ako prežívali svoje sesterstvo, to všetko ma ešte viac pritiahlo. Ale rozhodnutie stať sa reholníčkou som nosila v sebe už predtým.

Tým, že v rodnom meste ste saleziánky nemali, vy ste vlastne túžili po niečom, čo žilo skôr vo vašich predstavách, nie?

Áno, veľa vecí bolo po príchode na Slovensko inak, lebo predtým som o sestrách len čítala a zisťovala si veci. Realita ma však neodradila od toho, že ju chcem žiť.

Bolo niečo ťažké prijať?

Na Slovensku som si dlhšie zvykala na to, že som prišla z veľkého dvojmiliónového mesta do Trnavy, čo síce nie je malé mesto, ale oproti Baku tam bolo ticho a z môjho pohľadu málo života.

A čo sa týka sestier?

Neviem, je to ťažká otázka. Ani teraz by som nevedela povedať, čo mi pripadá najťažšie, lebo sú to vlastne maličkosti. V podstate ich už ani neriešim. Hoci keď sa ma pýtajú, vždy poviem, že najťažšie je ranné vstávanie. Ale reálne to nie je žiadny problém.

Bola túžba učiť súčasťou vášho duchovného povolania?

Chcela som pôsobiť v školstve, keďže som študovala telesnú, rátala som s tým, že budem pracovať s deťmi.

Mali ste vraj veľký sen trénovať športovcov.

Áno, chcela som veľmi trénovať a zažívať ten pocit, keď vidíte, ako niekto pri vás rastie. Aj keď nebudem profesionálna trénerka, v saleziánskom živote je šport jeho pevnou súčasťou. Takže mám aspoň krúžky.

Ktoré športy sú vaše obľúbené?

Voľakedy som nemala rada kolektívne športy a skôr som išla na individuálny výkon ako atletika či beh. Teraz, čím som staršia, som viac za tímové športy. Pomáha to aj pri práci s mladými, vidíš tam ich povahu a podobne. Rada si zahrám najmä volejbal a florbal, ktoré aj u nás v Dubnici nad Váhom najviac letia.

Hovorí sa, že deťom a mladým sa dnes nechce športovať. U saleziánov je to inak?

Ja si to nemyslím. Práveže vidím u nich silnú túžbu športovať. Záujem o turnaje a súťaže je veľký, na to sa nechajú rýchlo namotať. Je to určite aj o partii, ktorá potiahne tých, ktorým sa nechce.

Natáčanie videí na [YouTube](#) či [TikTok](#) môže mať znaky športu, čo sa týka pretekania, koľko má kto odberateľov. U vás je to inak?

Zo začiatku som aj ja riešila otázku, koľko mám sledovateľov. Spravila som videjko a bola som sklamaná, že si ho pozrelo len pár desiatok ľudí. Keď sa to s mojimi videami rozbehlo, tak som to prestala riešiť, lebo inak by som sa stala závislá a reálne by ma to obmedzovalo v bežnom živote a povinnostiach.

Keď si poviem, že vo štvrtok poobede natočím video, tak ho natočím a nebudem riešiť, či je vtedy dobrá štatistika návštevnosti a podobne. Nechcem sa stať otrokom, život reholnej sestry je prioritne o iných veciach.

To je pravda, lenže na TikToku vás sleduje 60-tisíc ľudí, na YouTube a Instagrame ďalšie tisícky. Cítite aj zodpovednosť, v rámci rehole a cirkvi?

Samozrejme, nie je mi všetko jedno a zvažujem, akú tému zvolím a o čom budem hovoriť. Na YouTube a podobných platformách nie je zase tak veľa reholníčok, aby si mohli ľudia vyberať, takže si dávam pozor, aby som neprekročila svoje kompetencie.

Uvedomujem si, že môj kanál je síce pod mojím menom, ale mám habit a v očiach ľudí hovorím za všetky sestry alebo dokonca aj za veriacich. Niekedy ma to ťaží a dávam si pozor v zmysle, že toto radšej nepovedať, lebo to môžu zle pochopiť.

Už ste niekedy vystrihávali z videa alebo museli ste stiahnuť video?

Sťahovala som nejaké videá, najmä z TikToku. Keď som v komentároch pod ním videla, že niečo ľudia zle pochopili a hrozne sa hádajú, tak som to pre pokoj dala radšej preč.

Čo sú takéto citlivé veci?

Napríklad som zverejnila videjko z nejakého výletu a ľudia začali riešiť, prečo sme na výlete, čo si to dovoľujeme a podobne. Alebo k Harrymu Potterovi, to mám stále uverejnené na TikToku, no musela som si dobre premyslieť, čo tam poviem.

[@sestralamiya](#)

[#duet](#) with @esenachoman nevádí no 🤗🙌 keď vás niečo zaujíma, pýtajte sa 🤗

[🎵 sonido original - Esenachoman](#)

Otázok je veľa, ale na mnohé neodpovedám, lebo sa na to necítim. Často sa pýtajú na

povolanie, potom veci typu, že chce veriť, ale nič nepocituje alebo sa mu ťažko modlí. Z bežných oblastí sú to otázky napríklad, aký mám názor na horory, na Harryho Pottera, na LGBTI komunitu a tieto veci sa točia dookola, keďže na ne zväčša neodpovedám.

Takže cieľom vašich videí nemajú byť niečo ako katechézky?

Nie, sú predsa kňazi, ktorí robia vysvetľujúce videá, dokonca aj na YouTube, len ich možno ľudia až tak nepoznajú. Svojimi videami som chcela skôr ukázať náš bežný život, radosť a krásu toho života. Lebo keď vidíš reholnú sestru na videu, je jasné, že zasvätila život Bohu a netreba to neustále vysvetľovať. Chcela som ukázať, že nie sme zvláštni ľudia, ktorí žijú nedosiahnuteľný život. Ten náš je bežný, ale žijeme ho naplno a s Kristom, a preto je radostný.

Neuvažujete o takej možnosti, že by ste svojich divákov vzali za kňazmi či teológmi, ktorí by im na niektoré aj zložitejšie otázky odpovedali?

Keď mi príde správa s nejakou otázkou a poznám kňaza či sestru, ktorá sa tomu rozumie, odporučím ich.

Rozumieme, ale či to nechcete robiť priamo cez svoje videá štýlom - dnes ideme spraviť videjko s kňazom, ktorý nám vysvetlí, čo znamená trebárs nechať sa pokrstiť?

Presne toto mám v pláne, aby boli v mojich videách aj hostia, ale brzdí to pandémie. Zatiaľ som v rámci možností zapájala do niektorých videí len naše sestry a viem o tom, že sa im potom ľudia ozývali.

Čo by boli témy videí s hosťami?

Niekedy navrhne tému hosť, inokedy si vyberiem hosťa podľa otázok. O témy nie je núdza.

V jednom videu naznačujete, že vás veľmi vytáčajú otázky na to, či v závoji aj spíte. Čo vás ešte otravuje?

(Smiech.) Nevytáča ma to, bolo to myslené skôr zo srandy. Vážne sa rozčúlim pri niektorých provokáciách, ktoré sa neustále opakujú. Napríklad na TikToku mám hromadu videí, z ktorých je zrejmé, že pracujem v školstve, a napriek tomu sa pod videom niekto pýta: Kto vám platí odvody? My z našich daní?

Podobne na YouTube, no vždy sa nájde niekto, kto rýpe štýlom „nič nerobíte, užívate si“ a podobne. Pripadá mi to zvláštne. Ak by to naozaj niekoho zaujímalo, tak predsa z videí môže pochopiť, že normálne pracujem.

Vďaka TikToku máte jedinečný kontakt s mladou generáciou. Možno sa najprv pýtajú na vonkajšie veci, ale máte pocit, že možno neskôr začnú uvažovať aj o hlbších témach ako modlitba alebo duchovný život?

Zaujímajú ich aj hlbšie témy. Nie je to len o tom, či nosím sukňu alebo závoj počas celého dňa. Prichádzajú aj vážne otázky a to ma teší. Niekedy mi aj priamo napíšu, že sú neveriaci, ale zaujíma ich duchovný život a rehoľné povolanie.

Akú časť vášho publika tvoria neveriaci?

Myslím si, že ich je dosť. Neviem to vyčíslíť presne, ale v správach, ktoré mi mladí píšu, sa často označujú za úplne alebo čiastočne neveriacich.

Saleziáni na Slovensku sa dostali vlani do situácie, že po tridsiatich rokoch nemali v noviciáte nikoho. Sú vaše videá aj prejavom snahy o zatraktívnenie rehoľného povolania?

Dúfam! Je to tiež jeden z dôvodov, prečo ich tvorím. Samozrejme, nikoho nejdem nútiť, aby išiel do rehole, ale chcem priblížiť život, na ktorý sa možno niektorí boja opýtať.

Ani my sme posledné roky nemali v noviciáte nikoho, ale máme dievčatá, ktoré sú na začiatku cesty rehoľného povolania. A veríme, že to bude stále lepšie. Modlíme sa za povolania a budem veľmi rada, ak k tomu nejakým spôsobom prispejú aj moje videá.

Ozval sa vám niekto s tým, že ho k tomu vaše videá povzbudili?

Áno, písalo mi zopár dievčat, že sa spočiatku na niečo také báli opýtať, no teraz by sa rady stretli.

Čo ste im odpísali?

Presmerovala som ich na spolusestry, ktoré majú zodpovednosť za komunikáciu s potenciálnymi kandidátkami. No musím povedať, že písali aj chalani. Samozrejme, nie s tým, že by chceli byť rehoľnou sestrou. *(Smiech.)* Ale prezradili mi, že uvažujú nad povolaním. To ma veľmi povzbudilo. Väčšina z mojich sledovateľov sú dievčatá, o to silnejšie je pre mňa, keď také niečo napíše chalan.

Čo vám z tých skúseností vychádza? Je to signál, že sa stačí týmto ľuďom trochu priblížiť, urobiť prvý krok a potom sa odvážia aj oni?

Myslím, že ako rehoľníci by sme mali robiť ten prvý krok. Nielen v médiách, ale aj v bežnom živote. Niekedy sa stačí len usmiať a ten druhý človek sa otvorí a začne viac komunikovať o tom, čo prežíva.

Robí to cirkev na Slovensku dostatočne?

Podľa mňa áno. Jasné, ja som možno taká viditeľná, ale je tu množstvo ďalších rehoľníkov, ktorí robia oveľa viac a hodnotnejších vecí ako ja, no možno nie sú tak na očiach verejnosti. Ale sú to obrovské skutky, ktoré robia v skrytosti. Rada by som preto aj ja prostredníctvom videí zviditeľňovala ich službu.

Popularita je zvlášť v cirkvi citlivá vec, upozorňujú na ňu aj viacerí duchovní autori. Korigujú vás nejako vaše predstavené?

Mám dostatočnú slobodu, ktorú však s nimi komunikujem. Vedia, že si nedovolím urobiť niečo, čo by som nemala. Pri veciach, kde si nie som istá, sa ich vždy radšej opýtam.

Popularita na jednej strane prináša to, že vás viacej ľudí pozná, no na druhej, že vás nemálo ľudí hejtuje. Často iba preto, lebo je to moderné. Takže myslím, že som nohami na zemi, pretože mi občas napíšu aj veci, ktoré sa prijímajú ťažko. Je to pre mňa aj skúška pokory. Viem, že sú ľudia, ktorým sa nepáči, čo robím, a niekedy aj sama premýšľam nad tým, či je to správna cesta. Ale Boh mi dal zatiaľ vždy odpoveď, že „nateraz v tom zotrvaj“ (Úsmev.)

Posledný rok, keď boli ľudia veľa času doma a trávili ho na internete, vám z pohľadu sledovanosti asi prial...

Áno, v tomto smere to bolo vydarené obdobie. Ale všetko skutočne pekné v sebe zahŕňa aj niečo ťažké.

Už druhý rok učíte angličtinu a telesnú výchovu na cirkevnej základnej škole v Dubnici nad Váhom. Postupne sa do škôl vracajú aj staršie ročníky. Čo ste si všimli na týchto deťoch po takom dlhom čase?

Momentálne učím iba na prvom stupni, ale, samozrejme, na chodbách stretávam aj starších žiakov. Keď som videla napríklad ôsmakov či deviatakov, povedala som si, akí sú obrovskí (úsmev). Naozaj sa veľmi zmenili a navonok dospelí. Z toho, čo hovoria ich učitelia, sa zdá, že sú radi, že sa konečne do školy vrátili. Čo sa týka vedomostí, ich úroveň asi budeme vedieť zhodnotiť až trochu neskôr.

Určitý čas sa museli učiť z domu aj mladšie deti na prvom stupni. Ako ste to s nimi zvládali?

Učenie online bolo pre všetkých náročné. Keď som si pripravovala hodinu, vravela som si, že to nedokážem všetko stihnúť prebrať. Z toho, čo som vedela prebrať so žiakmi priamo v škole, som cez dištančné vyučovanie stihla oveľa menej. Na prvom stupni potrebujú deti oveľa väčšiu interakciu a už len tým sa hodiny natahovali. Ale myslím, že sa dosť snažili.

Aká je to zatiaľ pre vás skúsenosť byť učiteľkou?

Dosť dobrá. Neučím ešte také dlhé obdobie, aby som to vedela zhodnotiť, ale teším sa a baví ma to. Cirkevná škola je podľa mňa super v tom, že deti majú okrem bežného vyučovania aj veľa možností na duchovné aktivity. Modlitba, omše, duchovné cvičenia alebo možnosť spovede či rozhovoru. Pre rodinu, ktorá má kresťanské hodnoty, je to podľa mňa super voľba.

Pozerajú žiaci vaše videjky?

Myslím, že áno, viacerí sú aj na TikToku. Minule mi hovorili, že už vedia, ako vyzerá naša zborovňa, lebo som z nej niečo natáčala (Úsmev.)

Zdroj: Postoj / Pavol Rábara, Adam Takáč

Foto - osobný archív L. J.

The post [Reholníčka na TikToku / Chcem ukázať, že sme normálni ľudia, nie riešiť kontroverzné témy](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

Rehoľníčka na TikToku / Chcem ukázať, že sme normálni ľudia, nie
riešiť kontroverzné témy

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)